

Čís. 313.

Předmětem krádeže jest také dravá zvěř a nelze z práva, ji skoliti, odvozovati pro každého též právo, ji si присвоjiti.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1920, Kr I. 584/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 10. května 1920, jímž obžalovaný sprostěn byl dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin krádeže dle §§ 171, 173 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Obžaloba kladla obžalovanému za vinu, že si bezprávně присвоjil kožešinu z lišky, která byla u příležitosti honu na lišky, konaného v únoru 1920 na velkostatku L-ském postřelena, v revíru zašla a obžalovaným byla nalezena — a že se tím dopustil — poněvadž kožešina měla hodnotu nejméně 400 K, zločinu krádeže dle §§ 171, 173 tr. z. Soud nalézací sprostil obžalovaného dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby s odůvodněním, že lišku, jako škodnou, může každý zastřeliti, při čemž majitel honitby nemá nesporného práva na vydání zastřeleného dravce a že mimo to věří zodpovídání obžalovaného, že byl pevně přesvědčen, že si může lišku jako škodnou každý přivlastniti a v tomto nesprávném výkladu honebních předpisů shledává skutkový omyl na straně obžalovaného, vylučující trestnost dle § 2 lit. e) tr. z. Zmateční stížnost státního zastupitelství provádějíc důvody zmatečnosti dle čís. 9 a), b) § 281 tr. ř., vytýká rozsudku prvního soudu, že náhledy prvního soudu jsou právně mylné. A to právem. Honební zákon, nyní platný, nemá o okupačním právu žádného ustanovení. Nutno jíti zpět k starším předpisům. § 3 honebního řádu ze dne 28. února 1786, do roku 1866 i u nás plativšího, ustanovuje sice výslovně, že černou zvěř (mimo oboru), jakož i vlky, lišky a jinou škodnou dravou zvěř může zastřeliti každý v kterékoliv roční době. Než § 1 téhož řádu vyhrazuje právo okupační ohledně veškeré zvěře, ať už itečné či škodlivé, v honebním okrsku se nalézající, jakož i výhradné právo hájení zvěře majiteli honitby. Toto výhradné právo majitele honitby, nakládati výlučně s veškerou zvěří, jest omezeno výjimkou, stanovenou v § 3 z toho důvodu, by se v zájmu bezpečnosti tělesné i majetkové zabránilo přílišnému rozmnožení škodné zvěře. Poněvadž všechny výjimky dlužno vykládati restriktivně, nelze rozšiřovati právo, škodnou zvěř skoliti, příslušející každému, na oprávnění, takovou zvěř si přivlastniti, nebo snad hony na ní pořádati v úmyslu, nabýti ji za vlastní. Z toho vyplývá, že třetím osobám nepřisluší právo okupační ke zvěři škodné, tím méně, že v §§ 19 a 20 honebního řádu zakazuje se třetím osobám присвоjiti si zvěř jakéhokoliv druhu a присvojení takové prohlašuje se za krádež. Pokud jde o domnělý omyl obžalovaného, nutno zjistiti, zdali obžalovaný věděl o zvykovém právu, jež se na základě honebního řádu ze dne 28. února 1786 vytvořilo v ten smysl, že v cizím revíru nikdo

nesmí škodnou zvěř okupovati, nebo zda o tomto zvykovém právu nevěděl. Nevěděl-li o něm, byl by to omyl ve skutečnostech, jenž by zlý úmysl obžalovaného dle § 2 písm. e) tr. z. vylučoval a skutek mu za vinu kladený činil beztrestným.

Čís. 314.

Předražování. Odepírání prodeje předmětu potřeby (§ 13 zákona lichovního) může se státi i konkludentním činem prodávajícího.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1920, Kr II 230/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku lichovního soudu u zemského soudu trestního v Brně ze dne 25. června 1920, jímž byla uznána vinnou přečinem dle § 13 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Neodůvodněna jest zmateční stížnost, tvrdí-li, uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., že soud neprávem uznal stěžovatelku vinnou přečinem dle § 13 lich. zák., poněvadž ani neodepřela prodej mléka, předmětu to potřeby, aniž nežádala svědkyni H-ovou, by současně s mlékem odebrala zboží jiné, totiž syrečky. Byť se i odepření mléka, pokud se týče požádání, by svědkyně H-ová současně s mlékem odebrala syrečky, dle zjištění rozsudku, opírajícího se o svědeckou výpověď H-ové, nestalo výslovně, přece soud lichovní zjistil takové chování se stěžovatelky vůči Kristině H-ové — zpětvzetí mléka nalitého již do konve H-ové, když tato na otázku stěžovatelčinu prohlásila, že syrečků nevezme — z něhož H-ová vyrozuměla, že mléko jí prodáno nebude, neodeběře-li též syrečky, a z něhož i soud lichovní dospěl k přesvědčení, že obžalovaná H-ové prodej mléka odepřela, neodeběře-li syrečky. Vytýká-li zmateční stížnost tomuto zjištění rozsudku zmatek dle § 281 č. 5 tr. ř., poněvadž svědkyně H-ová něco takového nepotvrdila a že jde jen o domněnku H-ové, stačí poukázat na to, že nejde tu o reprodukci výpovědi jmenované svědkyně, nýbrž o závěr soudem lichovním z její výpovědi činěný, jež s hlediska § 281 č. 5 tr. ř. s obsahem svědecké výpovědi porovnávati nelze. Že však odepření prodeje mléka bez současného odebrání syreček nestalo se výslovně, není podřadění skutku pod § 13 lich. zák. na závađu, protože zákon výslovně o odpírání prodeje nevyžaduje, a projev vůle, přičítící se zákazu § 13 lich. zák. státi se může, jak rozsudek správně vytkl, i konkludentním jednáním. Jelikož soud lichovní, posoudiv jednání stěžovatelčino, jak svědkyní Kristinou H-ovou bylo prokázáno, dospěl k přesvědčení, že jednání to bylo Kristině H-ové jasně srozumitelným projevem vůle, odepřítí jí prodej mléka, neodeběře-li zároveň syrečky, jest podřadění pod trestní ustanovení § 13 lich. zák. správným.